26/01/2019

π. Παρασκευάς Ζωγράφος: Υπόδειγμα Ιερέως και διδασκάλου

/ Γνώμες

Του Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου

Τήν 30η Ὀκτωβρίου 2018 ἐκοιμήθη στήν Ἀθήνα, ὅπου ἐφησύχαζε, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος **Παρασκευᾶς Ζωγράφος**, ἐκκλησιαστικός παιδαγωγός, συγγραφέας θεολογικῶν βιβλίων, πνευματικός πολλῶν Ἱερέων καί Ἀρχιερέων, ἀφοσιωμένος Ἐκκλησιαστικός λειτουργός καί ἐργάτης.

Ἐγενήθη τό 1923 στό χωριό Λεύκτρα τῆς Βοιωτίας καί ἐσπούδασε τήν Θεολογική Ἐπιστήμη στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τό 1957 μετέβη καί σπούδασε στό Πανεπιστήμιο τοῦ Στρασβούργου Ψυχολογία καί Παιδαγωγική. Νυμφευθείς ἐχειροτονήθη Διάκονος τήν 14η Ἰανουαρίου τοῦ 1968 καί Πρεσβύτερος τήν 17η Ἰανουαρίου τοῦ ἰδίου ἔτους στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἀνταποκρινόμενος στό κάλεσμα πού ἀπηύθυνε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος ὁ Α΄ πρός ὅλους τούς Θεολόγους. Ὑπηρέτησε στήν Ἐκκλησιαστική ἐκπαίδευση ὡς καθηγητής 18 χρόνια στήν Ἐκκλησιαστική Σχολή Λα-μίας (1947-1965), ὡς Διευθυντής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ξάνθης (1966), ὡς Διευθυντής τοῦ Ἀνωτέρου Ἱερατικοῦ Φρο-ντι-στη-ρίου Τήνου (1968-1969) καί ὡς Διευθυντής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκα-δημίας Θεσσαλονίκης (1969-1983).

Ὡς ἐφημέριος ὑπηρέτησε στήν ἐνορία Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Πλατειῶν Τήνου (1968-1969) καί στήν ἐνορία Ἁγίας Τριάδος Θεσσαλονίκης (1969-1999).

Ἤμουν Ἱεροσπουδαστής τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ὅταν πηγαίνοντας στό χωριό μου «Πλατειᾶ» τῆς Τήνου γιά τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα (1968) συνάντησα τόν νέο Ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ μας π. Παρασκευᾶ. Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση ἡ πρός ἐμέ συμπεριφορά του, καί διεπίστωσα, ὅτι αὐτός ὁ νέος μορφωμένος ἱερέας θά ἦταν εὐλογία Θεοῦ γιά ἕνα χωριό μέ θρησκευομένους κατοίκους, πού διψοῦσαν γιά πνευματική ζωή. Ὅλες τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ἔμεινε στό χωριό σέ ἕνα μικρό δωμάτιο τῆς Ἐκκλησίας μέ ἔλλειψη τῶν ἀπαραιτήτων, τελοῦσε ὅλες τίς Ἱερές Ἀκολουθίες καί ἐπισκεπτόταν ὅλα τά σπίτια κάθε μέρα μέ τήν σειρά γιά νά γνωρίσει τό μικρό ποίμνιό του. Οἱ προηγούμενοι ἐφημέριοι τοῦ χωριοῦ ἦταν εὐλαβεῖς Ἱερεῖς, φιλακόλουθοι πνευματικοί πατέρες, πού ἄφησαν καλή ζύμη. Ὁ νέος ὅμως διακρινόταν γιά κάτι ἀκόμη, γιά τήν μόρφωσή του καί τήν εὐγένειά του. Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα ἐκείνη ἔμεινε ἀξέχαστη. Ὅλοι μέ τή σειρά ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ἐπισκέπτες τοῦ χωριοῦ ἐξομολογήθηκαν στό πετραχήλι τοῦ π. Παρασκευᾶ. Οἱ περισσότεροι ἀπ᾽ αὐτούς δέν εἶχαν ἐξομολογηθεῖ ποτέ, ὅπως καί ὁ μακαρίτης ναυτικός πατέρας μου Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος γεμάτος ἱκανοποίηση μετά τήν ἐξομολόγηση καί τήν Θεία Κοινωνία μοῦ ἔλεγε: «*Τέτοιος παπᾶς νά γίνεις, σάν τόν π. Παρασκευᾶ*».

Ὅταν ἐρχόταν ἀπό τήν Χώρα γιά τήν Λειτουργία τῆς Κυριακῆς ἔφερνε μαζί του καί 3 ἕως 4 ὑποψηφίους Ἱερεῖς τοῦ Φροντιστηρίου, οἱ ὁποῖοι ἔψαλλαν καί τόν βοηθοῦσαν στό Ἱερό. Ἀληθινή μυσταγωγία ἦταν ἐκεῖνες οἱ Θεῖες Λειτουργίες.

Ὅταν διάβαζε τό Εὐαγγέλιο, σέ συγκινητικές ἀναφορές θαυμάτων ἤ ἄλλων λόγων τοῦ Κυρίου, δέν ἠμποροῦσε νά συγκρατήσει τά δάκρυά του. Μετά στό κήρυγμα ἑρμήνευε τό Εὐαγγέλιο μέ ἁπλότητα καί σαφήνεια. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Πλατειῶν θεωροῦσαν τούς ἑαυτούς των προνομιούχους μέ τέτοιο Ἐφημέριο. Δέν ἔμεινε πολύ διάστημα, ἄφη-σε ὅμως ἀνεξίτηλη τήν σφραγίδα του, ὥστε μέχρι σήμερα νά τόν μα-καρίζουν οἱ πιό ἡλικιωμένοι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, πού τόν ἐγνώ-ρι-σαν καί τόν ἔζησαν ὡς Ἐφημέριο τῆς Ἐνορίας τῆς Παναγίας. Τό ὄνο-μά του ἔχει ταυτιστεῖ μέ τόν καλό, ταπεινό, προσιτό, πατρικό παπᾶ τοῦ χωριοῦ, πού εἶναι καί παραμένει σύμβολο γιά τήν Ὀρθο-δο-ξία.

Ἡ ἀγάπη του πρός τήν Ἐκκλησία ὡδήγησε τά βήματά του πολλές φορές στήν Ἀλβανία, ὅπου ἐστήριξε τίς προσπάθειες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου καί ἐδίδαξε στήν Ἱερατική Σχολή Δυρραχίου.

Ὅπου ὑπηρέτησε ἐπεδόθηκε στό κήρυγμα, ἔκανε ἑσπερινές ὁμιλίες, ἵδρυσε

Βυζαντινές Χορωδίες, καθ΄ ὅτι ἦταν γνώστης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, παρουσίασε Ραδιοφωνικές καί Τηλεοπτικές ἐκπομπές καί καλλιέργη-σε τό τάλαντο τῆς συγγραφῆς.

Ὁ ἀείμνηστος π. Παρασκευᾶς προσέφερε στήν Ἐκκλησία πλούσιο συγγραφικό ἔργο, 22 βιβλία 10.000 σελίδων. Ἡ σειρά «Κηρύγματα Ἀληθείας καί Ζωῆς, Οἱ Ἐνο-ρίες μας, Οἱ ἅγιοί μας» μέ χιλιάδες σελίδες καί 12 τόμους, πού ἀνα-φέρεται σέ περίπου 500 θέματα θεολογικά, ἱστορικά, ψυ-χο-λο-γι-κά, κοινωνικά, ἐποικοδομητικά, οἰκογενεια-κά, ἐκκλησιολογικά εἶναι χρησιμώτατη γιά ἱερεῖς, διδασκά-λους, ἱερο-κή-ρυ-κες, ὁμαδάρχες, κυκλάρχες ἀλλά καί γιά κάθε χριστιανό, πού ἀγω-νίζεται πνευματικά τόν καλόν ἀγώνα τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ἀξιόλογη εἶναι ἐπίσης ἡ σειρά: «Κηρύγματα Ἀληθείας καί Ζωῆς» μέ Κυριακοδρόμιο Εὐαγγελίων καί Ἀποστό-λων. Τό βιβλίο του «Μυ-στι-κά γιά τήν οἰκογενεια-κή εὐτυχία» ἐκφράζει τήν ἀγωνία του για τό μέλλον τῆς οἰκογένειας.

Ὁ ἀείμνηστος π. Παρασκευᾶς ἔφθασε στήν ἀνώτατη βαθμίδα τοῦ Γε-νικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καί μέ τίς γνώ-σεις του, τό ἦθος του καί τήν ἀγάπη του πρός τήν Ἱερωσύνη συ-ντέ-λεσε στήν πρόοδο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως καί στήν προ-σέλκυση πολλῶν μαθητῶν του εἰς τήν Ἱερωσύνη.

Καί ὡς Ἱερέας καί ὡς διδάσκαλος καί ὡς συγγραφέας ἀγωνίσθηκε γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν Πατρίδα. Ὁ τελευταῖος στίχος ἑνός ποιή-μα-τός του, πού συμπερι-λαμβάνεται στό τέλος τοῦ δικοῦ του τόμου «Κηρύγματα Ἀληθείας καί Ζωῆς» ἐκφράζει τήν προ-σω-πι-κό-τη-τά του καί τήν ἀγωνία του γιά τόν Χριστό καί τήν Ἑλλάδα:

«Χριστόν κι΄ Ἑλλάδα στήν καρδιά

Θά εἶν΄ τό σύνθημά μας.

Κι΄ὁ νοῦς εἰς τόν Παράδεισο ψηλά

Τό ἅγιο ὅραμά μας».

Μακάρι νά εἶχε ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση μερικούς διδα-σκά-λους ἐμπνευσμένους καί χαρισματικούς σάν τόν μακαριστό π. Πα-ρα-σκευᾶ.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.